

være i virkeligheden, men det er også væsentligt, at vi ser på, hvordan virkeligheden er, og at vi indretter lovgivningen efter virkeligheden. Og det, der altså gør sig gældende, hvis jeg skal citere fra brevet fra De Samvirkende Invalideorganisationer, er, at de skriver:

»Desværre finder vi ikke, at der i det fremlagte lovforslag er taget højde for at sikre en reel adgang for alle til de danske folkehøjskoler. Lovgivningen synes at være god nok, men mange folkehøjskoler kender ikke nok til gruppen af mennesker med handicap, hvorfor handicappede ofte vælges fra, når der udvælges elever til folkehøjskolerne. Specielt har vi kunnet konstatere, at dette gør sig gældende for mennesker med udviklingshæmning blot med henvisning til deres handicap og uden at møde ansøgerne.«

Når virkeligheden er sådan derude, mener jeg, at Folketinget har en forpligtelse til at sikre, at vi får lavet om på den virkelighed, så også de handicappede, de udviklingshæmmede har mulighed for at komme på folkehøjskole, og ikke som det er i dag, hvor de altså tilsyneladende bliver valgt fra. Det synes vi er dybt beklageligt, og når De Samvirkende Invalideorganisationer, som er dem, der har fingeren på pulsen, advarer og siger, at det lovforslag, ministeren har fremlagt, ikke er nok, så skal der noget mere til.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Måden, lovforslaget er fremlagt på, afspejler på ingen måde en afstandtagen fra de gruppers repræsentation på folkehøjskolerne. Tværtimod ønsker vi at udvikle de støtteordninger, der er, sådan at det netop bliver muligt at deltage i højskoleophold på almindelige folkehøjskoler sammen med andre elever, og at det netop ikke bliver et særskolehensyn, nærmest tværtimod.

Til det vil jeg også nævne, at jeg har rejst spørgsmålet over for Folkehøjskolernes Forening, som ikke helt kan genkende den fremstilling, som De Samvirkende Invalideorganisationer giver, eller eleverne for den sags skyld, for de oplever, at der er en imødekommethed.

Jeg synes, at forskellen mellem foreningens opfattelse og organisationernes opfattelse er så stor, at det er nødvendigt at sætte et udviklingsarbejde i gang, som gør det muligt for handicappede og udviklingshæmmede at deltage i folkehøjskolernes kurser, men også at deltage sammen med andre, som ikke har den samme

type af handicap eller udviklingshæmning, fordi det for begge parter givet vil være en berigelse, at mangfoldigheden også på den måde øges i form af elevgrundlaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forhandling om redegørelse nr. R 8: Trafikministerens redegørelse af 15. december 1999 om byernes trafik.

(Redegørelsen anmeldt 15/12 99. Redegørelsen givet 15/12 99. Meddelelse om forhandling 15/12 99).

Forhandling

Erling Christensen (S):

Trafikministerens redegørelse ligger smukt i forlængelse af den decentraliseringsproces på vejområdet, som vi igangsatte ved amternes overtagelse af mange kilometer statsveje for et par år siden.

Trafikministeren har ønsket at få en debat om byernes trafik forud for førstebehandlingen af L 156 om ændring af færdselsloven, som er næste punkt på dagsordenen og i det hele taget at få primærkommunernes ansvar for de lokale veje gjort mere tidssvarende, også ved at kombinere trafik, trafiksikkerhed og miljø i bred forstand, og samtidig gøre det mere demokratisk ved at skabe en trafikudvikling mere i overensstemmelse med befolkningens ønsker.

Det forstår jeg godt. Sådan ønsker vi i Socialdemokratiet at det skal være. Det er nemlig en udmærket redegørelse, ministeren har lavet. Der er gode forklaringer på forudsætningerne, der ligger til grund for ændringen af færdselsloven, som vi skal behandle om lidt, og derfor